Ὁποίαν παρατήρησιν δύναμαι ν' ἀντιτάξω εἰς τὴν ἐκλογήν σου ταύτην ;

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἑσπέραν, χωρὶς οὐδ' αὐτοὶ νὰ ἐννοήσωσι τὴν αἰτίαν, ἀπέφυγον τοῦ νὰ συναντηθῶσι.

Ἕπεται συνέχεια.

Τ***

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

—

— Ὄχι, εἶπεν ὁ Δ'Ωβινιέ, προπορεύθητε καὶ ἐγὼ θέλω σᾶς παρακολουθήσει· θά σας ἐστενοχώρουν, τό δε χεῖρον, θά μ' ἐστενοχωρεῖτε ὑμεῖς.

— Κλεῖσε, λοιπόν, τὴν θυρίδα, ἄρκτος τῆς Βεάρνης, καὶ πρᾶξον ὅ,τι θέλεις.

Ἀποταθεὶς δ' εἶτα πρὸς τὸν ἡνίοχον, εἶπε :

— Λαβαρέννη, ἐκεῖ ὁποῦ ἠξεύρεις.

Τὸ φορεῖον ἀπεμακρύνθη βραδέως, παρακολουθούμενον ὑπὸ τοῦ Δ'Ωβινιέ, ὅστις, καίτοι ἐπιπλήττων τὸν φίλον του, ἤθελε ν' ἀγρυπνῇ ἐπὶ τοῦ βασιλέως.

Ἡ ἀναχώρησις αὕτη ἀπήλλαττε τὸν Σχικὼ μεγίστου φόβου, διότι, μετὰ τοιαύτην μετὰ τοῦ Ἐρρίκου συνδιάλεξιν, ὁ Δ' Ὠβινιὲ δὲν θ' ἄφινεν εἰς τὴν ζωὴν τὸν ἄφρονα, ὅστις εἶχεν ἀκούσει αὐτήν.

— Ἂς ἴδωμεν, ἔλεγεν ὁ Σχικώ, ἐνῷ ἐξήρχετο τετραποδητεὶ τῆς κρύπτης του, πρέπει νὰ μάθῃ ὁ Βαλοὰ τί ἐδῶ συνέβη ;

Ἠγέρθη δ' ὅπως ἀποδώσῃ τὴν φυσικὴν εὐκαμψίαν εἰς τὰς ἡμοδιασμένας κνῆμάς του.

— Καὶ διατί νά το μάθῃ ; εἶπεν ὁ Γασκόνος, ἐξακολουθῶν νὰ μονολογῇ· δύο ἄνδρες, οἵτινες κρύπτονται, καὶ μία γυνὴ ἔγκυος. Τῇ ἀληθείᾳ, θὰ ἦτο ἄνανδρον. Ὄχι, οὐδὲν θὰ εἴπω· ἄλλως, τὸ οὐσιῶδες εἶναι νὰ εἶμαι ἐγὼ πληροφορημένος, ἀφοῦ ἐγὼ βασιλεύω. Τί ὡραῖον πρᾶγμα εἶναι οἱ ἐρωμένοι ! Ἀλλ' ὁ Δ'Ωβινιὲ ἔχει δίκαιον, διότι αὐτὸς ὁ ἀγαπητὸς Ἐρρίκος τῆς Ναβάρρας ἐρωτεύεται πολὺ συχνὰ διὰ βασιλέα. Πρὸ ἑνὸς ἔτους, ἐπέστρεφεν εἰς τοὺς Παρισίους διὰ τὴν κυρίαν Σώβην. Σήμερον δὲ παρακολουθεῖται ὑπὸ τοῦ ἐξαισίου ἐκείνου μικροκαμωμένου πλάσματος, τὸ ὁποῖον πάσχει λιποθυμίας. Ποῖος διάβολος νὰ ἦναι; Πιθανῶς, ἡ Φοσσέζ. Ἔπειτα κάμνω τὸν ἑξῆς συλλογισμόν, ἐὰν ὁ Ἐρρίκος τῆς Ναβάρρας ἦναι σπουδαῖος μνηστὴρ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας, θὰ σκέπτεται νὰ καταστρέψῃ τὸν ἐχθρόν του, τὸν Σημειωμένον, τὸν ἐχθρόν του τὸν καρδιναλιον Γκίζην καὶ τὸν ἐχθρόν του καὶ φιλτατόν μοι δοῦκα δὲ Μεγιέν. Λοιπόν, ἀγαπῶ τὸν Βεαρνὸν καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι, προσεχῆ τινα ἡμέραν, θὰ παιξει κακόν τι παιγνίδιον τοῦ ἀπεχθοῦς λορραινοῦ σφαγέως. Ἀπεφάσισα· δὲν θὰ ἐκστομίσω λέξιν ἐξ ὅσων εἶδον καὶ ἤκουσα.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁμὰς μεθυσμένων μελῶν τῆς *Ἑνώσεως* διήρχοντο, κραυγάζοντες : Ζήτω ἡ λειτουργία ! θάνατος εἰς τὸν Βεαρνόν! Φωτιὰ 'ς τοὺς οὐγονότους, 'ς τοὺς αἱρετικούς !

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, τὸ φορεῖον παρέκαμπτε τὴν γωνίαν τοῦ τείχους τοῦ κοιμητηρίου τοῦ Ἁγίου Ἰννοκεντίου καὶ εἰσέδυεν εἰς τὸ βάθος τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Σχικώ, ἂς ἀνακεφαλαιώσωμεν· εἶδον τὸν καρδινάλιον Γκίζην, εἶδον τὸν δοῦκα δὲ Μεγιέν, εἶδον τὸν Ἐρρίκον Βαλοά, εἶδον τὸν βασιλέα Ἐρρίκον τῆς Ναβάρρας, εἰς δὲ μόνος πρίγκηψ λείπει ἐκ τῆς συλλογῆς μου, ὁ δοὺξ δ'Ανζιοῦ· ἂς ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἐρεύνας ἡμῶν μέχρις οὗ ἀνεύρωμεν καὶ αὐτόν. Ἂς ἴδωμεν ποῦ εὑρίσκεται ὁ ἡμέτερος Φραγκίσκος Γ'. Διψῶ νὰ ἴδω τὸν ἄξιον αὐτὸν μοναρχην.

Ὁ Σχικὼ διηυθύνθη ἐκ νέου πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ Ἀξροά.

Ὁ Σχικὼ δὲν ἦτο ὁ μόνος ἀναζητῶν τὸν δοῦκα δ'Ανζιοῦ καὶ ἀνησυχῶν διὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ, διότι καὶ οἱ Γκίζαι τὸν ἀνεζήτουν πανταχοῦ, χωρὶς νὰ ἦναι εὐτυχέστεροι εἰς τὰς ἐρεύνας των. Ὁ κύριος δ' Ἀνζιοῦ δὲν ἐξετίθετο ἀσυνέτως, ἐπομένως θέλομεν ἴδει βραδύτερον ὁποῖαι προφυλάξεις ἐκράτουν αὐτὸν μακρὰν τῶν φίλων του.

Ἐπὶ μίαν στιγμήν, ὁ Σχικὼ ἐπίστευσεν ὅτι εὗρεν αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν Βεθιζύ, διότι μεταξύ τινος ὁμίλου ἀνδρῶν, ἱσταμένων πρὸ τῆς θύρας οἰνοπωλείου, ἀνεγνώρισε τὸν κύριον Μονσορὼ καὶ τὸν Σημειωμένον.

— Ἰδοὺ αἱ ἐχενηΐδες, εἶπεν, ὥστε δὲν θὰ ἦναι μακρὰν καὶ ὁ καρχαρίας.

Ὁ Σχικὼ ὅμως ἐπλανᾶτο, διότι ὁ Μονσορὼ καὶ ὁ Σημειωμένος κατεγίνοντο, πρὸ τῆς θύρας τοῦ βριθοντος μεθύσων οἰνοπωλείου, νὰ κιρνῶσι πλήρη ποτήρια οἴνου πρὸς ῥήτορα, τοῦ ὁποίου ἐξῆπτον τὴν τραυλίζουσαν εὐγλωττίαν.

Ἐκεῖνος ὁ ῥήτωρ ἦτο ὁ Γορανφλότος, μεθυσμένος *στουπί*, διηγεῖτο δὲ τὴν εἰς Λυὼν ὁδοιπορίαν του καὶ τὴν ἔν τινι ξενοδοχείῳ μονομαχίαν του μετά τινος μισητοῦ ὑποστηρικτοῦ τοῦ Καλβίνου.

Ὁ κύριος Γκίζης, ὅστις, ἐν ἐκείνῃ τῇ ἀφηγήσει, ἀνεγνώριζε συμπτώσεις μετὰ τῆς σιωπῆς τοῦ Νικολάου Δαυίδ, παρεῖχε μεγίστην προσοχήν.

Ἡ ὁδὸς Βεθιζὺ ἔβριθε πλήθους, πολλοὶ δ' εὐπατρίδαι, μέλη τῆς *Ἑνώσεως*, εἶχον προσδέσει τοὺς ἵππους των εἰς μίαν κυκλοτερῆ πλατεῖαν, ὁποῖαι ὑπῆρχον εἰς πολλὰς ὁδοὺς κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν. Ὁ Σχικὼ ἔστη ἐκεῖ πλησίον καὶ ἔτεινε τὸ οὖς.

Ὁ Γορανφλότος, συστρεφόμενος, κραυγάζων, ἀκαταπαύστως κλονιζόμενος ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ Πανούργου, ὅστις ἐχρησίμευεν αὐτῷ ἀντὶ ζῶντος ἄμβωνος, μὴ ὁμιλῶν ἢ διακεκομμένως, ἀλλά, δυστυχῶς, ὁμιλῶν εἰσέτι, ἦτο παίγνιον τῆς ἐπιμονῆς τοῦ δουκὸς καὶ τῆς δεξιότητος τοῦ Μονσορώ, οἵτινες ἀπέσπων ἀπ' αὐτοῦ ψυχίαλογικότητος καὶ τμήματα ὁμολογίας.

Τοιαύτη ἐξομολόγησις ἐφόβισε τὸν ἀκροώμενον Γασκόνον πολλῷ μᾶλλον τῆς παρουσίας τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας εἰς τοὺς Παρισίους. Ἔβλεπεν ἐγγίζουσαν τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὁ Γορανφλότος θ' ἄφινε νὰ διαφύγῃ τῶν χειλέων του τὸ ὄνομά του, τὸ δ' ὄνομα τοῦ Σχικὼ θὰ ἐφώτιζε τὸ μυστικὸν δι' ἀπαισίου φωτός. Ὁ Σχικὼ οὐδὲ στιγμὴν ἀπώλεσεν, ἀλλ' ἔκοψεν ἢ ἔλυσε τὰ ἡνία τῶν ἐκεῖ προσδεδεμένων ἵππων, μαστιγώσας δ' ἰσχυρῶς δύο ἢ τρεῖς αὐτῶν, κατηύθυνε κατὰ τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον, ἰδὸν αὐτοὺς ἐπερχομένους καὶ ἀκοῦσαν τοὺς χρεμετισμούς των, διελύθη καὶ ἐτράπη εἰς φυγήν.

Ὁ Γορανφλότος ἐφοβήθη διὰ τὸν Πανοῦργον, οἱ δ' εὐπατρίδαι ἐφοβήθησαν δι' ἑαυτούς, ἐπομένως ἡ συνάθροισις διεσκορπίσθη. Συγχρόνως, ἡ κραυγὴ «φωτιὰ» ἐπανελήφθη ὑπὸ δωδεκάδος φωνῶν. Ὁ Σχικὼ εἰσέδυσεν ὡς βέλος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διασκορπιζομένου πλήθους, πλησιάσας δ' εἰς τὸν Γορανφλότον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔδειξε τοὺς σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς του, οἵτινες ἤρχισαν νὰ διαλύωσι τὴν μέθην τοῦ μοναχοῦ, ἥρπασε τὸν Πανοῦργον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, ἀντὶ δὲ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ φεύγοντος πλήθους, ἔστρεψε τὰ νῶτα, ὥστε ἡ διπλῆ αὕτη κατ' ἀντιθέτους διευθύνσεις κίνησις ἀπεμάκρυνεν ἀρκούντως ἀλλήλων τὸν δοῦκα Γκίζην καὶ τὸν Γορανφλότον, ἐνῷ τὸν μεταξὺ αὐτὸν χῶρον κατελάμβανε τὸ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν αὐξόμενον πλῆθος τῶν βραδύτερον προσερχομένων περιέργων.

Τότε, ὁ Σχικὼ ἔσυρε τὸν κλονιζόμενον μοναχὸν εἰς τὸ βάθος τῆς ὑπὸ τῆς ἀψῖδος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ σχηματιζομένης τυφλῆς ὁδοῦ καὶ ἐπηκούμβησεν αὐτόν τε καὶ τὸν Πανοῦργον ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὡς θὰ ἔπραττεν ἀγαλματοποιός, θέλων νὰ συγκολλήσῃ ἀνάγλυφον μετὰ τοῦ τοίχου.

— Ἄ ! μέθυσε ! τῷ εἶπεν· εἰδωλολάτρα ! ἆ! προδότα ! ἆ! ἀρνησίθρησκε! πάντοτε, λοιπόν, θὰ προτιμᾷς τοῦ φίλου σου ἐν ποτῆρι κρασί ;

— Ἄ ! κύριε Σχικώ ! ἐψιθύρισεν ὁ μοναχός.

— Πῶς ! σὲ τρέφω, ἄχρειε! ἐζηκολούθησεν ὁ Σχικώ, σὲ ποτίζω, γεμίζω τὰ θυλάκια καὶ τὸν στόμαχόν σου, σὺ ὅμως προδίδεις τὸν κύριόν σου !

— Ἄ! Σχικώ! εἶπεν ὁ μοναχὸς συγκεκινημένος.

— Διηγεῖσαι τὰ μυστικά μου, ἄθλιε !

— Ἀγαπητὲ φίλε !

— Σιώπα! εἶσαι συκοφάντης καὶ εἶσαι ἄξιος τιμωρίας.

Ὁ χονδρὸς καὶ ρωμαλέος ὡς ταῦρος μοναχός, πλὴν καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς μεταμελείας καὶ ἰδίως ὑπὸ τοῦ οἴνου, ἐταλαντεύετο, ἀνυπεράσπιστος, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Σχικώ, ὅστις ἐτίνασσεν αὐτὸν ὡς πλήρη ἀέρος σφαῖραν.

Μόνος ὁ Πανοῦργος διεμαρτύρετο κατὰ τῆς ἐναντίον τοῦ φίλου του ἐπιφερομένης βίας, διὰ λακτισμάτων, ἅτινα οὐδένα ἔπληττον καὶ τὰ ὁποῖα ὁ Σχικὼ τῷ ἀνταπέδιδε διὰ ραβδισμῶν.

— Νὰ τιμωρήσετε ἐμέ! ἐψιθύριζεν ὁ μοναχός, νὰ τιμωρήσετε τὸν φίλον σας, κύριε Σχικώ!

— Ναί, ναί, θά σε τιμωρήσω καὶ θά το ἴδεις, εἶπεν ὁ Σχικώ.

Αἴφνης δὲ ἡ ράβδος τοῦ Γασκόνου μετεπήδησεν ἀπὸ τῆς ράχεως τοῦ ὄνου ἐπὶ τῶν εὐρέων καὶ σαρκωδῶν νώτων τοῦ μοναχοῦ.

— Ὦ! ἐὰν ἤμην νῆστις! εἶπεν ὁ Γορανφλότος ὀργίλως.

— Θά μ' ἐκτύπας, αἴ, ἀχάριστε; ἐμὲ τὸν φίλον σου;

— Σεῖς φίλος μου, κύριε Σχικώ, ἐνῷ με φονεύετε;

— Ὅστις ἀγαπᾷ παιδεύει.

— Λάβετε, λοιπόν, διὰ μιᾶς τὴν ζωήν μου, ἀνέκραξεν ὁ Γορανφλότος.

— Ἔπρεπε.

— Ὦ! ἐὰν ἤμην νῆστις! ἐπανέλαβεν ὁ μοναχὸς μετὰ βαθέος μηκυθμοῦ.

— Τὸ εἶπες καὶ πάλιν, εἶπεν ὁ Σχικώ, ἐνῷ ἐδιπλασίασε τὰς ἐνδείξεις τῆς πρὸς τὸν μοναχὸν φιλίας του, ὅστις ἤρχισε νὰ μουγγρίζῃ δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς του.

— Νά τα, ἔπειτα ἀπὸ τὸ βῶδι, κάμνεις τὸ μοσχάρι, εἶπεν ὁ Γασκόνος. Ἐμπρὸς τώρα, πήδησε εἰς τὸν Πανοῦργόν σου καὶ πήγαινε νὰ κοιμηθῇς εἰς τὸ *Κέρας τῆς Ἀφθορίας*.

— Δὲν βλέπω πλέον νὰ βαδίσω, εἶπεν ὁ μοναχός, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὁποίου ἔρρεον ἄφθονα δάκρυα.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Σχικώ, ἐὰν ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ 'μάτια σου τὸ κρασί, ὁποῦ ἔπιες, ἴσως τοὐλάχιστον θὰ ἐξεμέθυες. Αὐτὸ ὅμως δὲν γίνεται καὶ πρέπει νά σοι χρησιμεύσω πάλιν ὡς ὁδηγός.

Λαβὼν δ' ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ τὸν ὄνον, ἔσυρεν αὐτόν, ἐνῷ ὁ μοναχός, κρατούμενος ἀπὸ τοῦ σάγματος, κατέβαλλε μυρίας προσπαθείας, ὅπως τηρήσῃ τὴν ἰσορροπίαν.

Τοιουτοτρόπως διῆλθον τὴν Γέφυραν τῶν Μυλωθρῶν, τὴν ὁδὸν Ἁγίου Βαρθολομαίου, τὴν Μικρὰν Γέφυραν καὶ ἀνῆλθον τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, τοῦ μὲν μοναχοῦ διαρκῶς κλαίοντος, τοῦ δὲ Γασκόνου σύροντος τὸν ὄνον.

Δύο ὑπηρέται τοῦ κὺρ Βονομέτου, κληθέντες ὑπὸ τοῦ Σχικώ, κατεβίβασαν τὸν μοναχὸν ἀπὸ τοῦ ὄνου καὶ ὡδήγησαν αὐτὸν εἰς τὸ γνωστὸν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις δωμάτιον.

— Ἐτελείωσεν, εἶπεν ὁ κὺρ Βονομέτος, ἐπανελθών.

— Κατεκλίθη; ἠρώτησεν ὁ Σχικώ.

— Ρογχαλίζει.

— Θαυμάσια! Ἐπειδὴ ὅμως θὰ ἐξυπνήσει πάντοτε μίαν ἡμέραν, ἐνθυμήθητε, ὅτι δὲν θέλω νὰ μάθῃ πῶς εὑρέθη ἐδῶ· μάλιστα δὲν θὰ ἦτο κακὸν νὰ πιστεύσῃ, ὅτι δὲν ἐξῆλθεν ἐντεῦθεν μετὰ τὴν διάσημον νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤγειρε τόσα σκάνδαλα εἰς τὴν Μονήν, καὶ ὅτι ἦτο ὄνειρον ὅ,τι τῷ συνέβη ἐν τῷ μεταξὺ χρονικῷ διαστήματι.

— Ἀρκεῖ, ἄρχων Σχικώ, ἀπεκρίθη ὁ κὺρ Βονομέτος· τί ὅμως συνέβη εἰς τὸν δυστυχῆ μοναχόν;

— Μέγα δυστύχημα· φαίνεται, ὅτι εἰς τὴν Λυὼν ἦλθεν εἰς ἔριδα μετά τινος ἀπεσταλμένου τοῦ κυρίου Δὲ Μεγιὲν καὶ ὅτι τὸν ἐφόνευσεν.

— Ὦ! Θεέ μου!.. ἀνεφώνησεν ὁ ξενοδόχος· ὥστε...

— Ὥστε ὁ κύριος Δὲ Μεγιὲν ὡρκίσθη, φαίνεται, ὅτι θά τον θέσει ζῶντα εἰς τὸν τροχόν.

— Ἡσυχάσατε, εἶπεν ὁ Βονομέτος, δὲν θὰ ἐξέλθει ἀπ' ἐδῶ ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει.

— Δόξα τῷ Θεῷ. Καὶ τώρα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικώ, καθησυχάσας ὡς πρὸς τὸν Γορανφλότον, ἂς ἀναζητήσωμεν τὸν δοῦκά μου δ'Ἀνζιοῦ.

Διηυθύνθη δὲ πρὸς τὸ μέγαρον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Φραγκίσκου Γ'.

Μ'

Ὁ πρίγκηψ καὶ ὁ φίλος.

Ὡς εἴδομεν, ὁ Σχικὼ μάτην εἶχεν ἀναζητήσει, εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, τὸν δοῦκα δ'Ἀνζιοῦ.

Ὁ δοὺξ Γκίζης εἶχε προσκαλέσει τὸν πρίγκηπα νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' ἡ τοιαύτη πρόσκλησις εἶχεν ἀνησυχήσει τὴν φιλύποπτον ὑψηλότητα, ἐπομένως ὁ Φραγκίσκος ἐσκέφθη, μετὰ δὲ σκέψιν, ὁ Φραγκίσκος ὑπερέβαινε τὸν ὅριν κατὰ τὴν φρόνησιν.

Οὐχ ἧττον, αὐτὸ τὸ συμφέρον του ἀπῄτει, ὅπως ἴδῃ ἰδίοις ὄμμασι τὶ συνέβαινεν ἐκείνην τὴν ἑσπέραν, ἐπομένως ἀπεφάσισε νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν, συγχρόνως ὅμως ἀπεφάσισε νὰ μὴ θέσῃ τὸν πόδα ἐκτὸς τοῦ μεγάρου του εἰμὴ καλῶς καὶ δεόντως συνοδευόμενος.

Ἕπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΙΗΤΑΙ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

—

Ὁ Λουδοβῖκος ἠρυθρίασε, διότι ἤδη δὲν ἦτο πλέον ἡ θυρωρός, ἀλλ' ὡραῖός τις καὶ κομψὸς νέος, ὅστις, ἀνοίξας ἀποτόμως τὴν θύραν καὶ καταλαβὼν τὸν Δεσβάρσον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μονολόγου του, χειρονομοῦντα ἐνώπιον τοῦ κατόπτρου του, ἐξερράγη εἰς γέλωτα σπασμωδικόν.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, ἀγαπητέ μου; Σκοπεύεις νὰ παραστήσῃς κωμῳδίαν;

Ὁ Λουδοβῖκος, καταληφθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγένετο μανιώδης.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἀγαπητέ μου, νομίζεις ὅτι εἰσέρχεσαι εἰς τὴν οἰκίαν σου. Τοῦτο πολὺ μὲ δυσαρεστεῖ...

— Στάσου, τί βλέπω ἐδῶ; εἶπεν ὁ νεωστὶ ἐλθών, ὅστις, χωρὶς νὰ δώσῃ ἀκρόασιν εἰς τὰς ἐπιπλήξεις τοῦ Λουδοβίκου, διέτρεχε τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης διεσπαρμένα χαρτία, τί βλέπω ἐδῶ; τὸν *Ταχυδρόμον τῆς Μαϋέννης*! Τί εἶνε αὐτά; Ἀηδίαι τῶν ἐπαρχιῶν! Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ φιλολογικαὶ μελέται, φέρουσαι ὑπογραφὴν *Λουδοβῖκος Δεσβάρσος*. Ὦ! ὦ! φίλτατέ μοι, δὲν μοί το εἶπες τοῦτο. Ἀξιόλογα! Καὶ ἡ κωμῳδία, τὴν ὁποίαν γράφεις εἶνε ἐπίσης προωρισμένη διὰ τὸ θέατρον τῆς Μαϋέννης. Μὰ τὴν πίστιν μου! ὅταν θὰ παρασταθῇ, θὰ ἔλθω κ' ἐγὼ εἰς Μαϋέννην, διὰ νὰ συρίξω τοὺς ὑποκριτάς.

Ὁ Λουδοβῖκος Δεσβάρσος οὐδόλως συνεμερίζετο τὴν ἱλαρότητα ταύτην τοῦ φίλου του.

— Σιώπα λοιπόν, τῷ εἶπε, μ' ἐζάλισες, δὲν ἀγαπῶ τὰς φλυαρίας... ἔχω κεφαλαλγίαν.

— Ἔχεις κεφαλαλγίαν; Ἀλλ' ὅτε εἰσῆλθον, σὲ εἶδον κατοπτριζόμενον καὶ φαιδρῶς μειδιῶντα, ὡς ἄνθρωπον εὐτυχῆ καὶ ὑγιέστατον.

— Ἄφες με ἥσυχον· ἄλλως τε, ἐγὼ δὲν ἔρχομαι νά σε κατασκοπεύω εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ νὰ εἰσέρχωμαι εἰς τὸ δωμάτιόν σου χωρὶς νά σε προειδοποιῶ. Τῇ ἀληθείᾳ, κατήντησες πλέον ἀηδής.

— Λοιπὸν ἀληθῶς σὲ δυσαρεστῶ, φίλε μου; Ἂν ἐκλαμβάνῃς ὡς σπουδαίας τὰς ἀστειότητάς μου, τότε ἀναχωρῶ ἀμέσως.

— Ὄχι, ὄχι, εἶπεν ὁ Λουδοβῖκος, ἀφοῦ ἅπαξ ἦλθες, μεῖνε πλέον. Γνωρίζω ὅτι δὲν εἶσαι κακός, ἀλλ' ἀγαπᾷς νὰ πειράζῃς τοὺς φίλους σου. Μεῖνε λοιπόν· ἐπίτρεψόν μοι ὅμως ν' ἀποτελειώσω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

— Πολὺ καλὰ μένω. Μοὶ ἐπιτρέπεις ν' ἀναγνώσω τὸν *Ταχυδρόμον τῆς Μαϋέννης*;

— Διατί ὄχι;

Καὶ ὁ Λουδοβῖκος ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ γραφείου του, ὅπως ἀποπερατώσῃ τὴν ἐπιστολήν του, κρύπτων αὐτὴν ὅσον ἐδύνατο διὰ τοῦ ἀγκῶνός του, ἐνῷ ὁ φίλος του Ροβέρτος Δελέστρος, εἷς τῶν ἀρχαίων συμμαθητῶν του, διορισθεὶς ἐπίσης καθηγητὴς εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Μεγάλου Λουδοβίκου, ἀνεγίνωσκε τὸν *Ταχυδρόμον τῆς Μαϋέννης*.

Ἐπί τινας στιγμὰς ἀμφότεροι ἔμειναν σιωπηλοί.

Αἴφνης ὁ Δελέστρος ἠγέρθη.

— Ἠξεύρεις, ἀγαπητέ μου, ὅτι αὐτά, τὰ ὁποῖα γράφεις, εἶνε ἀξιόλογα; Διατί ῥίπτεις οὕτω τοὺς μαργαρίτας σου... εἰς τοὺς ἐπαρχιώτας;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν! εἶπεν ὁ Δεσβάρσος, οὐδέποτε ἐσκέφθην νὰ δημοσιεύσω τι εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν Παρισίων. Ἀπαιτοῦνται ἐπισκέψεις, παρακλήσεις.

— Ἄκουσον, Δεσβάρσε, τώρα ἀρχίζω νὰ σ' ἐννοῶ· εἶσαι ὑπερήφανος χωρὶς νά το θέλῃς καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇς.

Ὁ Λουδοβῖκος ἐμειδίασεν.

— Πρέπει νά σε ἀποσπάσω ἐκ τῆς ζωῆς ταύτης, φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Δελέστρος· ἀπόβλακον αὐτὸ τὸ μαῦρον καὶ ἐλεεινὸν ἔνδυμα, ἐνδύσου ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, ἐπισκέφθητι τὸν Ὑπουργόν, τὸν Πρύτανιν, τὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας· σχετίσου μετὰ τῶν συντακτῶν τῶν καλλιτέρων ἐφημερίδων, δημοσίευε τὰ ἔργα σου εἰς αὐτὰς καὶ ὄχι εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν ἐπαρχιῶν, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι τὸν κύκλον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἔχουσιν αἱ τῆς πρωτευούσης.